

Република Србија
Врховни касациони суд
Рев2 766/2015
09.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље С.М. из Т., чији је пуномоћник Б.В., адвокат из Н.С., против туженог И. за р. и п., кога заступа Д.Ђ., адвокат из Н.С., ради утврђења и поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1745/14 од 29.10.2014. године, у седници одржаној 09.12.2015. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1745/14 од 29.10.2014. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 351/2013 од 14.04.2014. године, делимично је усвојен тужбени захтев и поништено као незаконито решење туженог од 31.12.2012. године, док је захтев за утврђење да је рад на одређено време започет 01.10.2010. године уговором о раду од 29.09.2010. године, продужаван уговорима о раду од 01.04.2011. године, 01.02.2012. године и 01.04.2012. године, прерастао у радни однос на неодређено време, почев од 01.10.2010. године и као и захтев за враћање на рад, одбијен као неоснован. Одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1745/14 од 29.10.2014. године делимично је преиначена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 351/2013 од 14.04.2014. године, у усвајајућем делу и делу одлуке о трошковима парничног поступка, тако што је одбијен тужбени захтев за поништај решења о престанку радног односа од 31.12.2012. године, а тужиља је обавезана да туженом накнади трошкове поступка од 36.950,00 динара, а у преосталом делу жалба тужиље је одбијена и првостепена пресуда потврђена у одбијајућем делу. Тужиља је обавезана да туженом накнади трошкове жалбеног поступка од 33.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужена је дала одговор на ревизију са предлогом да се ревизија одбије као неоснована, а тужила обавезе да сноси трошкове ревизијског поступка.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а побијана пресуда, супротно наводима ревизије, нема недостатке због којих се не би могла испитати.

Према утврђеном чињеничном стању тужила је са туженим 29.09.2010. године закључила уговор о раду на одређено време у трајању од шест месеци, почев од 01.10.2010. године, на пословима радника у пољопривреди. Анексом I уговора о раду који је са туженим закључила 02.02.2011. године, премештена на послове спремачице у Сектору за опште послове, и те послове је обављала по закљученим уговорима о раду на одређено време до 31.01.2012. године. Међутим, дана 01.02.2012. године, за обављање истих послова (спремачице) закључила уговор о раду са другом фирмом, која је са туженим имала уговор о пословно-техничкој сарадњи и по основу тог уговора радила до 31.03.2012. године. Након тога, 01.04.2012. године, поново је са туженим закључила уговор о раду на период од девет месеци, за обављање истих послова. Радни однос јој је престао истеком рока на који је заснован 31.12.2012. године.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања правилно је побијаном другостепеном пресудом оцењено да је тужбени захтев тужиле неоснован у целости.

И по становишту Врховног касационог суда, у конкретном случају не постоје услови за утврђење да је тужила засновала радни однос на неодређено време, у смислу члана 37. Закона о раду, зато што рад тужиле код туженог, у режиму радног односа на одређено време, у континуитету није трајао дуже од 12 месеци. Закључењем уговора о раду са другим послодавцем за период дужи од 30 дана (од 01.02.2012. до 31.03.2012.), дошло је до прекида рада, у смислу чл. 37. став 2.ЗОР-а, због чега се време проведено на раду код туженог пре тог прекида не може припајати времену проведеном на раду после насталог прекида, како то правилно закључују и нижестепени судови.

Другостепени суд је правилно применио материјално право из чл. 187. став 2. Закона о раду (Сл.гласник РС бр. 24/2005), када је преиначио првостепену пресуду и одбио захтев за поништај решења тужене од 31.12.2012. године. Наиме, решењем туженог од 31.12.2012. године, тужилци је радни однос заснован на одређено време, законито престао применом чл. 175. став 1. тачка 1.

ЗОР-а, истеком рока на који је заснован, због чега је неоснован и захтев за враћање на рад.

Како се ревизијом не доводи у сумњу правилност побијане другостепене пресуде, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

Захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка је одбијен применом члана 154. став 1. ЗПП, јер се не ради о трошковима потребним ради вођења ове парнице, па је одлучено као у ставу другом изреке..

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.**